

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.756 van 26 mei 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 januari 2006 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster dient op 27 april 2005 een aanvraag tot verblijf in. Op 19 januari 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

Uit het samenwoningverslag dd. 16 januari 2006 van de politie van Mechelen en uit de brief dd. 26 november 2005 blijkt er van een relatie tussen de echtelieden geen sprake is.

In uitvoering van artikel 7, alinea 1-2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, van Duitsland, van Spanje, van Frankrijk, van Denemarken, van Finland, van IJsland, van Noorwegen, van Zweden, en van Portugal te verlaten binnen 10 dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel. Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure, het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie en dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden. Verzoekster stelt dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht, dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte, dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op haar rechtstoestand en dat deze een individuele draagwijdte heeft. Verzoekster betoogt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen ten aanzien van burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen en stelt dat zij burger is. Verzoekster stelt dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd, dat zij gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend (dat het beroep diende te worden omgezet) en dat zij op die wijze een overzicht kon bieden inzake haar echtelijke moeilijkheden.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat in het middel dat door verzoekster wordt uiteengezet de motivering van de bestreden beslissing in se niet wordt aangevochten. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van een bewering zonder deze te staven. De verwerende partij is van oordeel dat het middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

2.1.3. In de repliekmemoërie herhaalt verzoekster in essentie het middel zoals uiteengezet in het initiële verzoekschrift en vult aan dat de verwerende partij zich vergist nopens de onderbouwing van het middel. Indien de verwerende partij op correcte wijze de hoorplicht had uitgevoerd dan had zij vast en zeker een overzicht gekregen inzake de echtelijke problemen van verzoekster welke zij op generlei wijze verplicht was te melden aan de dienst Vreemdelingenzaken.

2.1.4. De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). In de mate dat verzoekster zich beroept op de schending van de hoorplicht op zich is het middel onontvankelijk.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre het middel de schending opwerpt van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel is het onontvankelijk aangezien verzoekster niet uiteenzet op welke wijze deze beginselen geschonden zijn in combinatie met de hoorplicht. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het E.V.R.M., van de artikelen 2, 3, 13, 15, 30 en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 in combinatie met het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van het recht van verdediging en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt dat zij conform artikel 3 een begunstigde is van richtlijn 2004/38 in die zin dat zij conform artikel 2.a een bloedverwant is in opgaande lijn van een EU onderdaan en dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn. Verzoekster stelt dat richtlijn 2004/38 sedert 1 mei 2006 directe werking heeft daar waar de Belgische staat heeft nagelaten de richtlijn om te zetten naar nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten. Hieruit volgt dat richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de richtlijn waaronder artikel 31.3. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Verzoekster stelt dat haar louter een beslissing werd betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing. Richtlijn 2004/38 is enkel van toepassing voor zover er sprake is van een intracommunautair aspect. Het is evenwel de overtuiging van verzoekster dat de niet toepassing van de principes van de richtlijn 2004/38 zoals hierboven uiteengezet door verzoekster een schending zouden uitmaken van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet. In dergelijke redenering kan de Belgische Staat strengere regels opleggen aan haar eigen onderdanen dan aan begunstigten van de richtlijn. Er is geen enkele objectieve reden om EU onderdanen van andere lidstaten een gunstiger verblijfsregime toe te laten dan de eigen onderdanen. Dit komt neer op omgekeerde discriminatie. Voor zover hier onduidelijkheid zou over bestaan verzoekt verzoekster hierover volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schenkt art. 40 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel doordat het minder procedurele waarborgen toekent aan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een Belg dan vreemdelingen die gezinshereniging vragen met een EU onderdaan in die zin dat art. 13, 30 en 31 van de Richtlijn enkel van toepassing zouden zijn op de laatste categorie en niet op de eerste categorie.”

Verzoekster stelt dat Richtlijn 2004/38 verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 ervan en dat de toepassing ervan dient gewaarborgd te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging. Verzoekster verwijst in dit kader naar zaak C-540/03 van het Europees Hof van Justitie en een opinie van een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster stelt dat het Handvest sedert 12 december 2007 een juridisch bindend verdrag is geworden en dat de Belgische Staat gehouden is dit verdrag na te leven. Het Handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materies zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters. Artikel 47 van het Handvest incorporeert de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M. De invulling van artikel 47 is gelijklopend met de invulling van artikel 6 van het E.V.R.M. met het verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Verzoekster stelt dat de rechtspraak in verband met artikel 6 van het E.V.R.M. dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest. Verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en dat het principe

dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het E.V.R.M. en dus indirect van toepassing via artikel 47 van het Handvest. Verzoekster geeft vervolgens in essentie een uiteenzetting betreffende artikel 6 van het E.V.R.M. aan de hand van rechtspraak en algemene rechtsleer. Toegepast op onderhavige beroepsprocedure stelt verzoekster dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een "quasi jurisdictioneel orgaan". Verzoekster stelt dat zij bij de intrekking van de beslissing niet eens werd gehoord. Derhalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. De Raad is in principe zelfs gehouden onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet derhalve kunnen vaststellen dat verzoekster het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Verzoekster citeert algemene rechtspraak en rechtsleer en stelt dat de kern van het afdwingen van procedurele regels in het nationale recht met betrekking tot het EU gemeenschapsrecht vervat is in de Rewe Comet formule, dat richtlijn 2004/38 effectief processuele grondrechten biedt voor individuen, dat de richtlijn verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de grondrechten eigen aan het EU-recht, dat processuele grondrechten hier eveneens onder vallen, dat in elk geval deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een samenvatting vormt van deze grondrechten. Verzoekster verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar de zaak Heylens 222/86 waarin voormeld principe van de rechten van verdediging bevestigd wordt. Verzoekster stelt dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het gemeenschapsrecht, dat het recht op een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat wordt gegarandeerd door het gemeenschapsrecht en dat voor zover het Handvest niet kan worden toegepast bovenvermelde principes leiden tot een identiek resultaat aangezien het Handvest niet minder is dan de toepassing van deze principes. Verzoekster stelt in hoofdorde dat de verwerende partij niet betwist dat zij gehuwd is, dat de verwerende partij kennelijk een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat er sprake zou moeten zijn van een relatie, dat zulks niet wordt vereist in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit, dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund, dat de verwijzing naar artikel 26 louter de procedurele bepaling is en geenszins de bepaling waarin gewag wordt gemaakt van het begrip voldoende inkomsten. Verzoekster stelt ondergeschikt dat voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat er een wetsbepaling voorhanden zou zijn die de voorwaarde van relatie (quod non) dan wenst zij te stellen dat zij ingevolge artikel 13 van richtlijn 2004/38 haar recht op verblijf behoudt, dat zij de nodige medische attesten en processen verbaal voorbrengt waaruit huiselijk geweld blijkt en dat voor zover men zou argumenteren dat de richtlijn niet van toepassing zou zijn omdat er geen intra communautair element voorhanden is, kan worden verwezen naar bovenstaande argumentatie inzake het aspect omgekeerde discriminatie.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, geen rechten kan puntten uit de Europese regelgeving omdat er een grensoverschrijdend element ontbreekt. Het gelijkheidsbeginsel wordt in deze niet geschonden. In verband met de opgeworpen prejudiciële vraag verwijst de verwerende partij naar artikel 26 van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989 en stelt zij dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State. De verwerende partij verwijst naar artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om in casu met volle rechtsmacht te oordelen. Verzoekster toont niet aan als zou de thans voorliggende vordering voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen voldoende waarborgen bieden ter vrijwaring van haar rechten. De verwerende partij stelt dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn. De verwerende partij stelt dat artikel 40 van de

Vreemdelingenwet correct werd toegepast, dat het bestaan van een levensgemeenschap een *conditio sine qua non* is om gebruik te kunnen maken van deze bepalingen en procedures. Verzoekster stelt dat er nog steeds sprake is van een huwelijk, maar doet geen enkele poging om te bewijzen dat er in hoofde van haar en haar echtgenoot nog sprake is van een echtelijke band. Zulks zou bovendien moeilijk ernstig opgeworpen kunnen worden, gelet op het negatieve samenwoningverslag van 16 januari 2006. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd.

2.2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster in essentie het middel zoals uiteengezet in het initiële verzoekschrift. Zij citeert de toelichting bij het Handvest vermeld in het Publicatieblad van 14 december 2007. Zij verwijst naar het arrest Diatta van 13 februari 1985 en stelt dat hieruit genoegzaam blijkt dat *stricto sensu* een samenwoning niet vereist is. Zij betoogt dat zij in haar feitenrelaas reeds stelde dat er dringende en voorlopige maatregelen werden bekomen in het kader van hun huwelijk, dat derhalve de relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot gerechtelijk georganiseerd is, dat er afzonderlijke woonst is doch haar echtgenote nog altijd gehouden is tot zijn huwelijksplichten waaronder bijstand, dat hoe minimum ook de *jure* er nog altijd een relatie is, dat zelfs dit kan worden gekwalificeerd als een levensgemeenschap, dat immers de partijen nog steeds gebonden zijn door de verplichtingen zoals vermeld in artikel 213 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, bepalingen die van openbare orde zijn, dat wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen zij een soort van feitelijke eenzijdige verstoting zou invoeren, dat het in dat geval voor iedere echtgenoot die verblijfsrecht heeft zou volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat zij haar verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen, dat het huwelijk immers niet beëindigd wordt wanneer een slechte echtgenoot zijn vrouw niet meer wenst, dan indien dit het geval zou zijn verwerende partij er in geslaagd is een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd, dat dit een figuur is die terecht door elke Belgische rechtbank wordt afgewezen, dat men uit de feiten vermeld in de motivering van de bestreden beslissing geenszins kan afleiden dat zij niet meer getrouwd zou zijn met haar echtgenoot, dat voor de volledigheid de dienst Vreemdelingenzaken noch een andere Belgische overheid stelt dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk, dat het parket van Mechelen dat zeer doortastend te werk gaat het dossier van schijnhuwelijk heeft geseponneerd, dat de motivering niet pertinent is, dat de verwerende partij enkel moet onderzoeken of er een band (huwelijk) bestaat tussen verzoekster en haar echtgenoot, dat zij zich niet in te laten heeft met eventuele privéproblemen tussen hen, dat de verwerende partij tracht een feitelijke verstoting welke per definitie eenzijdig is, te legaliseren wat uiteraard manifest ingaat tegen de openbare orde, dat op deze basis elke vreemdeling welke huwelijksproblemen ondervindt een verblijfsvergunning zou kunnen worden geweigerd, afgenomen en zelfs uitgewezen zou kunnen worden. Verzoekster citeert een overweging uit een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 18 december 2007 en voegt het arrest bij de repliekmemoirie.

2.2.4. Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad dient in casu uitspraak te doen als annulatierechter. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). De aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M. wordt niet toegelicht zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

De bestreden beslissing steunt op artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993. Het betoog van verzoekster mist derhalve juridische grondslag voor zover het is geënt op de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Een richtlijn kan eerst aan het einde van de gestelde termijn, indien de lidstaat dan in gebreke is gebleven, rechtstreekse werking hebben (HvJ, C-148/78, *Pubblico Ministero t. Tullio Ratti*, 1979, 43). De implementatietermijn van richtlijn 2004/38/EG is verstreken op 30 april 2006. De bestreden beslissing is genomen op 19 januari 2006. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de implementatietermijn van richtlijn 2004/38/EG nog niet verstreken. Derhalve kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Hieruit volgt tevens dat het betoog van verzoekster “dat de niet toepassing van de principes van de richtlijn 2004/38 zoals hierboven uiteengezet door verzoekster een schending zouden uitmaken van het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet” niet dienstig is en dat er tevens geen aanleiding bestaat tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) van 7 december 2000 is in beginsel een politieke verklaring. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat het "Handvest geen bindend rechtsinstrument is" (HvJ C-540/03, *Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006, 38). Het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (2007/C 306/01; hierna: Hervormingsverdrag) bevat de wijzigingen van het huidige Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU). Er werd een verwijzing naar het Handvest opgenomen. Artikel 6, 1^e lid van het VEU zal als volgt luiden:

“De Unie erkent de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, dat dezelfde rechtskracht als de Verdragen heeft.

De bepalingen van het Handvest houden geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen.

De rechten, vrijheden en beginselen van het Handvest worden uitgelegd overeenkomstig de algemene bepalingen van titel VII van het Handvest betreffende de uitlegging en toepassing ervan, waarbij de in het Handvest bedoelde toelichtingen, waarin de bronnen van deze bepalingen vermeld zijn, terdege in acht genomen worden.”

Op 13 december 2007 hebben de vertegenwoordigers van de 27 landen van de Europese Unie het Hervormingsverdrag ondertekend. Artikel 6 van het Hervormingsverdrag bepaalt dat dit Verdrag door de hoge verdragsluitende partijen wordt bekrachtigd overeenkomstig hun onderscheiden grondwettelijke bepalingen. Het Verdrag treedt in werking op 1 januari 2009, mits alle akten van bekrachtiging zijn nedergelegd, of bij gebreke daarvan op de eerste dag van de maand die volgt op het neerleggen van de akte van bekrachtiging door de ondertekenende staat die als laatste deze handeling verricht. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog niet dezelfde rechtskracht als de Verdragen heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen zodat er, ook wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 13 van het E.V.R.M. kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 6 van het E.V.R.M., maar hierboven werd reeds besproken dat verzoekster geen ernstige schending van artikel 6 van het E.V.R.M. aantoont.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

“Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;

Uit het samenwoningverslag dd. 16 januari 2006 van de politie van Mechelen en uit de brief dd. 26 november 2005 blijkt er van een relatie tussen de echtelieden geen sprake is.

In uitvoering van artikel 7, alinea 1-2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het rondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, van Duitsland, van Spanje, van Frankrijk, van Denemarken, van Finland, van IJsland, van Noorwegen, van Zweden, en van Portugal te verlaten binnen 10 dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.”

Het betoog van verzoekster “dat de motivering van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing (bevat) naar de wetsbepaling waarop de weigering zou zijn gesteund, dat de verwijzing naar artikel 26 louter de procedurele bepaling is en geenszins de bepaling waarin gewag wordt gemaakt van het begrip voldoende inkomsten” mist feitelijke grondslag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Verzoekster maakt met haar betoog dat “de verwerende partij kennelijk een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat er sprake zou moeten zijn van een relatie” niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC